

ואני אמרתי בסדר

לספר את כל הסיפור שלי זאת משימה בלתי אפשרית. רצף של אירועים חסרי היגיון. שחשבתי לעצמי איזה סיפור יכול להמחיש מה זה בכלל אומר אבא פסיכופת חשבתי על סוף חייו של אבא. סוף החיים שלו שבו החל מאבק התמודדות על החיים שלי. הפעם היחידה בחיי שריחמתי על אבא הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. הוא היה כל כך מסכן, קטן ועלוב. הגעתי לביקור, הוא ישב במרפסת עם בלון חמצן שלו, בקושי הצליח לדבר וקרא לי "תיתיש בואי" ונתן לי חיבוק דב גדול. החיבוקים שלו עד היום לא ברורים לי, לא מובנים לי. שהלכתי הוא נרדם על הרצפה בסלון, כמו שרגיל תמיד היה, מול הטלוויזיה על הרצפה, אך הפעם בלי סיגריה ביד הפעם עם בלון חמצן. שהסתיים הביקור יצאתי מהבית נכנסתי לאוטו ופרצתי בבכי "אבא שלי הולך למות! אתה לא מבין זה אבא שלי הוא הולך למות" בן הזוג שלי הסתכל עליי במבט מופתע, הרי כבר שנה שכולנו מודעים לזה שיש לו סרטן ריאות עם גרורות, מצב סופני, זאת לא הייתה הפתעה בשבילו אבל משום מה זאת הייתה הפתעה בשבילי. הייתי בהלם הרגשתי שמישהו בעט לי בבטן ולא הצלחתי להשתחרר מההרגשה הזאת. שבוע אחרי קיבלתי טלפון, אבא מת. לפעמים אני מחפשת אותו ברחובות, הלב שלי דופק חזק שאני רואה מישהו שדומה לו ובבטן יש לי הרגשה מוזרה שכזאת שיבוא יום בו אני לפתע אראה אותו והוא יגיד לי "תיתיש בואי" ויתן חיבוק דב גדול לא מובן ולא ברור.

.....

זה דפוק להתגעגע לאדם שעשה לי כל כך הרבה נזק ואם כך אני מרגישה אז בטוח שאני דפוקה. לפעמים אני מתאמצת חזק לא להרגיש לא לחשוב. אבל מה היה לו היה כאן? לו לרגע יכולתי להראות לו את הצעת התזה שלי, להראות לו את הכתבות, המאמרים, ההרצאות שאני חופרת בהם שעות וימים. לו יכולתי לרגע להגיד לו "תפסתי אותך!" איך הוא היה מגיב? מה הוא היה אומר? והכי חשוב, איזה שקר הוא היה מספר לי?

.....

שנה לפני אבא קרא לי לדבר, הוא היה עם סיגריה ישב בחוץ בגינה ליד שולחן הפלסטיק, התיישבתי מולו והדלקתי סיגריה. "אני צריך לספר לך משהו, אני הולך למות, יש לי סרטן". הסתכלתי עליו ואמרתי "אוקיי" הוא חזר שוב "יש לי סרטן הבנת?!" אני הולך למות", אז אמרתי שוב "בסדר" והמשכתי לעשן את הסיגריה, לא זזתי. ראיתי בעיניים שלו מעין בלבול אולי אפילו הפתעה. היום אני חושבת לי מעניין איך שאר הילדים הגיבו לשיחה הזאת? אולי גם הם אמרו בסדר? אולי בכו? אולי צרחו שלא יכול להיות? אין לי מושג. אני אמרתי בסדר.

האמת זה לא כי לא היה לי אכפת מאבא או כי אני אדם נטול רגשות, זה פשוט מאוד, לא האמנתי לו בשום צורה, לא האמנתי שהפעם זה נכון.

.....
שגיליתי על אחי הקטן ואחותי הקטנה, המשפחה הכפולה שלו שהוא הסתיר במשך שנים כעסתי מאוד רציתי צדק והאמנתי בתוך תוכי שהעולם צודק, אז ביקשתי מאמא שנלך לעורך דין, שנבקש את המגיע לנו, ביקשתי צדק. מהר מאוד הבנתי שלא, העולם לא צודק ולא, אנחנו לא נקבל את המגיע לנו. הדבר היחיד שכן קיבלנו הייתה עורכת דין תל אביבית מפונפנת שבלי בושה אמרה לאמא שלי "את פראירית".

אז נכון צדק לא היה שם, אבל הניסיון שלי להילחם לצדק היה ואבא ממש לא אהב את זה. אז קיבלתי ממנו 2 שיחות טלפון, הראשונה הייתה מאבא בקול מאיים אומר לי שהוא יגרום לאמא לאבד את העבודה שלה ושנחנו נהיה ברחוב אם לא אפסיק מיד. השיחה הזו לא עבדה עליי.

השיחה השניה הייתה מאישה שטענה שהיא אשתו הנוכחית, בדיעבד אני בטוחה היום שזו לא הייתה אשתו הנוכחית, האשה הזו צעקה עליי בטלפון "לאבא שלך היה התקף לב הוא כמעט מת וזה רק בגללך", לא הפסיקה להטיף לי "איזה ילדה גורמת לאבא שלה להגיע לבית חולים" היא דרשה שאפסיק מיד. השיחה הזו עבדה.

ביקשתי להפסיק הכל והפסקתי לנסות.

צדק לא היה שם ובמקום זה קיבלתי אשמה, אשמה על אבא גוסס לכאורה שמעולם לא היה.

איך יכול להיות שאף אחד לא היה שם לעזור, שאף אחד לא היה שם להגיד לילדה הזאת לא להפסיק לנסות .

והיום אני חושבת מה העולם לימד את הילדה הזו בת ה-14 שכל כך האמינה שהעולם צודק. כמה דפוקה היא הרגישה, כמה דפוקה היא מרגישה היום.

.....

כמה חודשים אחרי שהפסקתי לנסות החלטתי לחדש איתו את קשר בהתחלה הייתי מגיע לקניון לראות אותו, תמיד הייתי מגיע עם מישהו, חבר או חברה, לא יודעת למה כל כך פחדתי לבד. אבא היה מפזר עליי כמה מאות שקלים ואני תמיד נתתי חצי למי שהסכים לבוא איתי. באחת הפעמים הראשונות שהגעתי אולי אפילו הפעם הראשונה אני לא ממש בטוחה, הוא ביקש ממני לשבת איתו בבית קפה, לא זכור לי איזה בקניון ולא זכור לי לאיפה חברה שלי נעלמה, מה שכן זכור לי זאת אותה השיחה. הוא הסתכל עליי ואמר לי "תראי" כופף את האוזן שלו והראה לי גוש גדול מאחורי האוזן ואמר לי "את רואה זה סרטן". קפאתי אני זוכרת שפחדתי בכל הגוף, הוא חייך חיוך גדול ואמר "אני חולה". הדבר היחיד שנותר לי עד היום מהשיחה הזו זה בלבול גדול למה עשה את זה? למה חייך? ולמה בכלל שוב סיפר לי שהוא הולך למות? הרי בשלב הזה כבר ויתרתי, כבר הרמתי ידיים. אני לעולם לא אדע.

.....

התקשרתי לאחי הקטן החלטתי שאני רוצה להזמין אותו ליום הולדת שלי, פעם ראשונה שאני מזמינה אותו ליום הולדת שלי. היה יום שישי יצאתי החוצה הדלקתי סיגריה והתקשרתי, דפק לי הלב חזק. אחי ענה ובמפתיע אמר "בדיוק רציתי להתקשר אלייך, אני בבית החולים, אבא נפתר לפני שעתיים". ההרגשה שלא עזבה אותי מזה שבוע מהביקור האחרון התפשטה לי בכל הגוף, הביטה בבטן הייתה חזקה יותר וכואבת יותר, לא האמנתי לו "תפסיק לעבוד עליי זה לא נכון, אני לא מאמינה לך" לא הפסקתי לחזור על זה שוב ושוב עד שאמא שלו לקחה ממנו את הטלפון ובבכי שכנע אותי שאבא מת שזה נגמר. נכנסתי הביתה לא יכולתי לעצור את הדמעות פרצתי בבכי ואמא נתנה לי חיבוק גדול. הייתי בהלם. הפעם הוא לא שיקר, הפעם הוא באמת היה חולה, הפעם זה נגמר ואני לא הספקתי להיפרד. זה נגמר.

הרגשתי צורך עז להיות איתם עם האחים הקטנים שלי, להיות שם לחזק אותם.

אני זוכרת אותי ואת אחותי קטנה יושבות בפינת האוכל ומרימות מגדלי קלפים גבוהים שלפתע אישה נכנסה לביתם. בהצהרה אמרה "שלום אני הבת שלו זוג של ***". אני זוכרת שליבי החסיר פעימה, הסתכלתי על אחותי הקטנה, היא בהתה בה בהלם מוחלט ואני הבנתי הכל. הבנתי איך מגדל הקלפים שאבא בנה במשך שנים הולך להתמוטט על כולנו. אמרתי לאחותי שתתעלם מהגדולים ושנחנו נמשיך לבנות מגדלים של קלפים.

ביום הלוויה היה כאוס אני זוכרת את עצמי כל כך כועסת. כולם הקריאו שירים על הקבר של אבא האישה, הבת זוג, המשפחה לא היה יותר הפרד ומשול הכול היה שם, כולם היו שם.

בכיתי, בכיתי הכי חזק שאי פעם בכיתי בחיי ואמא חבקה חזק חזק.

האנשים סביב בטח חשבו כמה עצוב על הבת שאיבדה את אביה כה מוקדם ואני חשבתי כמה חבל על כל השנים שהוא היה שאיבדתי את חיי.